

Arrest

nr. 169 084 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Azerische nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 mei 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Op 10 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 maart 2013, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 169 083 van 3 juni 2016 de beslissingen vernietigt.

Op 7 augustus 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 17 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 november 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.08.2013 werd ingediend door :

*R., K.
nationaliteit: Azerbeidzjan
geboren te Kirovabad op (...)1976
adres: (...)*

*en kinderen : R. M., geboren op (...)2006
R. J., geboren op (...)2008*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands spreekt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het feit dat haar kinderen hun leefwereld hier afspeelt, hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, en Art. 3.1 van het kinderechtenverdrag kan niet dienstig worden ingeroepen aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel specifiek ten aanzien van haar kind genomen wordt. Artikel 3 van het kinderechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag

bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragbepalingen zou uitsluiten.

Wat het inroepen van art. 9.1 betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Bovendien leven betrokkene en de kinderen niet samen met de vader van de kinderen, er werden ook geen bewijzen voor dat er banden zijn met hun vader.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (dat betrokkene sedert 2005 in België verblijft, betrokkene Nederlands zou spreken, werkwillig is en zicht op werk heeft) zijn elementen van integratie of werden aangehaald in de gegrondheid. Deze elementen worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (posttraumatisch stress syndroom) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procédure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Op 17 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een inreisverbod, aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 november 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan mevrouw :

*Naam, voornaam: R., K.
geboortedatum: (...)1976
geboorteplaats: Kirovabad
nationaliteit: Azerbeidzjan*

*en kinderen : R. M., geboren op (...)2006
R. J., geboren op (...)2008*

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 13.03.2013

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.01.2013 betekend op 13.03.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat er geen samenhang is tussen de bestreden beslissingen die elk op een afzonderlijke rechtsgrond zijn genomen.

2.2 In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

2.2. In het verzoekschrift geeft verzoekster geen uitleg over de samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Ter zitting stelt de advocaat van verzoekster dat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten een beroep werd ingediend zodat dit niet definitief is. Tevens wordt erop gewezen dat het tweede middel in het verzoekschrift de verknoctheid van de beslissingen aantoonst.

2.3. *In casu* is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. Het inreisverbod is geen vervolgbeslissing van de eerste bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en verwijst daar ook niet naar. Het bestuur gaf verzoekster een inreisverbod, evenwel precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van dit inreisverbod, met name omdat verzoekster niet aan de terugkeerverplichting voldaan heeft nadat haar voorheen een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt niet de inhoud van de tweede bestreden beslissing. Tevens worden ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede bestreden

beslissing verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. Bovendien wordt er op gewezen dat het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen vóór de negatieve beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat er zonder dit bevel geen inreisverbod zou zijn genomen. In zoverre verzoekster dus een verbinding maakt tussen de negatieve beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en daaropvolgende bevelen die aanleiding zouden geven tot inreisverboden, kan zij niet worden gevolgd gezien er *in casu* geen daaropvolgende bevelen zijn. *In casu* werden aldus met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het gegeven dat de beslissingen van dezelfde datum dateren, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede beslissing te aanvaarden.

Het betoog van verzoekster doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de beslissing van 17 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en het inreisverbod.

2.4. Er wordt herhaald dat, wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, in de regel alleen het beroep ontvankelijk wordt verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht.

De verzoekende partij geeft ter terechtzitting de voorkeur aan de behandeling van het beroep gericht tegen de verblijfsaanvraag. Evenwel dient te worden vastgesteld dat het inreisverbod voor verzoekster meer verstrekken gevolgen heeft dan de onontvankelijkheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Ingevolge het inreisverbod wordt haar de toegang tot en tevens het verblijf op het Belgisch grondgebied en dat van de lidstaten voor een termijn van drie jaar verboden. De beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, heeft enkel betrekking op deze aanvraag en heeft geen verdere gevolgen inzake het verblijf van verzoekster. Bijgevolg wordt vastgesteld dat het inreisverbod de belangrijkste beslissing is.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, welke tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissing is.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen het inreisverbod

3.1 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het redelijkheids- en legaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing betreft één beslissing die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod gegrond is, dient de bestreden beslissing derhalve in haar geheel vernietigd te worden. Derhalve noodzaakt dit een onderzoek van de middelen betreffende het inreisverbod (RvV, nr. 97 323 van 18 februari 2013).

1. Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek

overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het inreisverbod werd gemotiveerd door de enkele verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid, 2°. Gelet op het verzoekschrift aanvraag medische regularisatie en gelet op het verzoekschriften tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vw. had verwerende partij kennis van talrijke specifieke individuele omstandigheden zoals het feit verzoekende partij kampt met ernstige psychologische problemen, het feit dat ze een gebroken gezin vormen op het grondgebied met de vader van de kinderen, het feit dat de kinderen hier school lopen en geen Nederlands meer kunnen. Dit zijn elementen die eigen zijn aan het individu, waarvan het bestuur op de hoogte was en die kunnen lijden tot het niet automatisch toepassen van de maximumduur voor het inreisverbod.

Verwerende partij heeft quasi-automatisch de maximumduur van drie jaar aan het inreisverbod verbonden. Door de termijn niet te moduleren, en door geen expliciete motivering op te nemen schendt verwerende partij artikel 74/11, §1 en de motiveringsplicht.

2. Artikel 1.8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als de "beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering".

Indien we echter teruggrijpen naar artikel 3.6 van de Terugkeerrichtlijn kijken zien we een lichtelijk andere definitie die het inreisverbod naar Belgisch recht helpt te interpreteren: "een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit."

Een inreisverbod hangt vast aan, of gaat gepaard met, een terugkeerbesluit, in casu een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/11, §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt: "De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar (...)."

Artikel 11.1 van de Terugkeerrichtlijn stelt: "het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod (...)."

De bijlage 13sexies ging niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 13sexies verwijst naar een terugkeerbeslissing dd. 13.03.2013, maar gezien de bijlage 13sexies in november 2013 werd afgeleverd, acht maanden later, kan er niet gesteld worden dat het inreisverbod "gepaard" ging met een terugkeerbesluit.

'Gepaard gaan met' wilt immers zeggen 'samen met', zoals de definitie in artikel 3.6 van de Terugkeerrichtlijn ook duidelijk maakt. Dit veronderstelt een zekere gelijktijdigheid. Indien er een periode van 8 maanden verstreken is tussen twee beslissingen is van een zekere gelijktijdigheid geen sprake, en gaan die beslissingen niet gepaard met elkaar.

Gezien de bijlage 13sexies niet kan verondersteld worden 'samen met' een terugkeerbesluit genomen te zijn dient er geoordeeld te worden dat zij niet rechtsgeldig genomen werd.

3. Art. 74/11, § 1, tweede lid luidt: " De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1°...

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Er is duidelijk sprake van zowel een beslissing tot verwijdering als van een vroegere beslissing tot verwijdering waaraan geen uitvoer gegeven werd. De toepassing van het artikel noodzaakt dus twee terugkeerbesluiten.

De bijlage 13sexies die aan verzoekende partij betekend werd, is zelf niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, maar werd betekend met verwijzing naar de niet uitvoering van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van maart 2013.

Het is echter manifest onredelijk, én onwettig om verzoekende partij een inreisverbod op te leggen omdat er geen uitvoering werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten waar het beweerdelijk gepaard mee werd afgeleverd. Dit maakt een schending uit van artikel 74/11 Vw. evenals van de motiveringsplicht gezien de bestreden beslissing niet steunt op correcte feitelijke en juridische gronden.

4. Artikel 74/11, §3 bepaalt dat een inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing tot het inreisverbod wordt betekend. Het laatste lid stelt dat een inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Gezien verzoekende partij een verzoek op grond van artikel 9ter Vw. heeft ingediend, en artikel 9ter Vw. artikel 15,b) van richtlijn 2004/83/EU (Kwalificatierichtlijn) omzet, dient er te worden gesteld dat verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing werd genomen. Het beroep tot vernietiging voor Uw Raad hangt immers nog.

Artikel 2,; d) van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) stelt dat een "definitieve beslissing" een beslissing is of de onderdaan van een derde land of de staatloze de vluchtelingenstatus wordt verleend overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG, waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van hoofdstuk V, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de asielzoekers in de lidstaten mogen blijven in afwachting van het resultaat.

In zoverre het in strijd zou geacht worden met artikel 74/11 Vw. dat aan asielzoekers die een weigeringsbeslissing hebben gekregen die nog niet definitief is geworden een inreisverbod wordt afgeleverd, doch dat aan een verzoeker die een nog niet definitief geworden beslissing aangaande artikel 9ter Vw. heeft gekregen wel een inreisverbod mag opgelegd worden maakt dit een schending uit van artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Het gelijkheidsbeginsel staat niet gelijk aan een verbod van onderscheid: het legt geen identieke behandeling op. Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof betekent het enkel dat elk verschil in behandeling redelijk verantwoord moet kunnen worden. Een verantwoording voor de verschillende behandeling is redelijk indien men het onderscheid maakt op basis van een objectief criterium.

Artikel 74/11, §3 werd door de bestreden beslissing geschonden.

5. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn de lidstaten rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven, de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en het beginsel van non-refoulement.

Artikel 74/13 Vw. zet deze bepaling om, doch slechts gedeeltelijk gezien artikel 74/13 Vw. enkel vereist dat er met voormelde grondrechten rekening wordt gehouden bij het nemen van een terugkeerbeslissing. De Terugkeerrichtlijn vereist echter dat er met deze grondrechten rekening dient gehouden te worden bij het toepassen van de richtlijn, dus ook bij het afleveren van een inreisverbod.

Verwerende partij diende bij het afleveren van een inreisverbod rekening te houden met verzoekende partij haar gezondheidstoestand, gezien zij ervan op de hoogte was.

Verwerende partij had ook rekening dienen te houden met het recht op gezinsleven gezien er een impact is op het gezinsleven van de kinderen van verzoekende partij met hun vader.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2 In de nota met opmerkingen wordt er niet gerepliceerd op het middel aangezien verwerende partij meent dat het annulatieberoep gericht tegen het inreisverbod onontvankelijk is. Zij behandelt derhalve enkel het middel gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

3.3 De bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.01.2013 betekend op 13.03.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld."

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2013 is vernietigd door de Raad bij arrest nr. 169 083 van 3 juni 2016.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. [...]

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]"

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2013 werd vernietigd, kan het inreisverbod niet langer staande blijven zodat het evenzeer moet worden vernietigd, ongeacht of ze destijds al dan niet rechtsgeldig opgelegd werd.

De aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN